

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 309/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a maloletých sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených matkou [REDACTED], právne zastúpených JUDr. Mariánom Maholányim, advokátom, Priemyselná 1/A, Bratislava, proti uzneseniam Krajského súdu v Žiline sp. zn. 12NcP/4/2026 z 18. februára 2026 a sp. zn. 12CoP/18/2026, 12CoP/19/2026 z 18. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka [REDACTED] sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 12NcP/4/2026 z 18. februára 2026. Maloletí sťažovatelia sa domáhajú vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práv podľa čl. 3 a čl. 16 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa predmetným uznesením. Sťažovatelia navrhujú uvedené uznesenie zrušiť.

2. Súčasne sa sťažovateľka [REDACTED] domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 12CoP/18/2026, 12CoP/19/2026 z 18. februára 2026. Maloletí sťažovatelia sa domáhajú vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práv podľa čl. 3 a čl. 16 ods. 1 Dohovoru

o právach dieťaťa predmetným uznesením. Sťažovatelia navrhujú uvedené uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Nitra uznesením sp. zn. 24P/16/2025 z 12. novembra 2025 preniesol miestnu príslušnosť na Okresný súd Námestovo (ďalej len „okresný súd“) podľa § 112 ods. 1 a 2 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) z dôvodu, že maloletí sťažovatelia sa zdržiavali v obci Rabča, kde navštevovali materskú školu a matka tam vykonávala pracovnú činnosť. Z dôvodu nesúhlasu okresného súdu s prenesením príslušnosti krajský súd uznesením sp. zn. 12NcP/4/2026 z 18. februára 2026 rozhodol, že miestne príslušným súdom zostáva Okresný súd Nitra, pretože k zmene bydliska maloletých nedošlo dohodou rodičov ani súdnym rozhodnutím, presťahovanie bolo označené za účelové, vec dlhodobo prejednáva Okresný súd Nitra, ktorého sudca pozná rodinné pomery účastníkov, a zachovanie príslušnosti má byť v záujme maloletých sťažovateľov.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 7P/134/2025 z 10. decembra 2025 zamietol návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia smerujúceho k dočasnému rozšíreniu styku s maloletými sťažovateľmi a uznesením sp. zn. 7P/134/2025 z 15. decembra 2025 zamietol návrh sťažovateľky na nahradenie súhlasu otca s umiestnením maloletých detí do materskej školy v [REDAKOVANÉ] na dočasnú úpravu styku. Na základe odvolania sťažovateľky, ako aj otca maloletých krajský súd uznesením sp. zn. 12CoP/18/2026, 12CoP/19/2026 z 18. februára 2026 obidve uznesenia okresného súdu potvrdil, dôvodiac, že nebola osvedčená naliehavosť takej intenzity, ktorá by si vyžadovala okamžitú intervenciu formou neodkladného opatrenia. Podľa krajského súdu otázky predškolského zariadenia, presťahovania, odbornej starostlivosti a osobitných potrieb maloletého sťažovateľa Williama a úprava styku patria do konania vo veci samej. Zároveň konštatoval, že deti v čase rozhodovania reálne nenavštevovali žiadne predškolské zariadenie, čo pripísal najmä pretrvávajúcemu konfliktu rodičov a ich neschopnosti spolupracovať.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Sťažovateľka namieta, že v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 12CoP/18/2026 jej nebolo doručené odvolanie proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 7P/134/2025 z 10. decembra 2025 o zamietnutí návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia, nebola vyzvaná na vyjadrenie a nemala možnosť oboznámiť sa s jeho obsahom, a to ani len prostredníctvom elektronického súdneho spisu.

6. Rovnako v konaní vedenom pod sp. zn. 12NcP/4/2026 nebola sťažovateľka oboznámená s obsahom podaní týkajúcich sa otázky miestnej príslušnosti, s obsahom nesúhlasu okresného súdu s prenesením miestnej príslušnosti ani vyzvaná na vyjadrenie.

7. Takýto procesný postup predstavuje v oboch prípadoch zásadný zásah do princípu kontradiktórnosti konania, rovnosti zbraní a práva účastníka vyjadriť sa ku všetkým podaniam a dôkazom, ktoré boli podkladom rozhodnutia. Krajský súd tak rezignoval na svoju povinnosť garantovať elementárne procesné práva účastníkov konania.

8. Predsedníčka dotknutého senátu vo vyjadrení k disciplinárnemu podnetu výslovne potvrdila, že odvolací súd vedome nepristúpil k doručovaniu odvolaní protistranám a vedome ich nevyzýval na vyjadrenie, pretože by išlo len o „*prázdny formalizmus bez materiálneho významu*“.

9. Rozhodovanie bez doručenia relevantných podaní účastníkovi konania podľa sťažovateľov nemožno považovať za čisto formálne pochybenie, ale za zásah do samotnej podstaty práva na spravodlivý proces. Argumentácia, podľa ktorej k porušeniu práv nemohlo dôjsť, pretože odvolací súd ponechal právne postavenie účastníka nezmenené alebo účastník bol „*úspešný*“, je z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľná. Nemožno akceptovať ani záver, podľa ktorého kontradiktórnosť bola „*materiálne naplnená*“ tým, že sa v spise nachádzali predchádzajúce podania rodičov v iných procesných situáciách.

10. Ustanovenie § 329 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) výslovne predpokladá, že v odvolacom konaní o zamietnutí návrhu na neodkladné opatrenie sa protistrane umožní vyjadriť sa k odvolaniu a návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Odvolací súd si nemôže svojvoľne vytvoriť výnimku z tejto procesnej garancie len na základe vlastného názoru, že skutkový stav považuje za dostatočne známy. Takýto výklad odporuje princípu kontradiktórnosti, princípu rovnosti zbraní a judikatúre ústavného súdu aj Európskeho súdu pre ľudské práva.

11. V súvislosti s odôvodnením uznesenia krajského súdu o miestnej príslušnosti sťažovateľa namietajú, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s reálnym faktickým pobytom maloletých sťažovateľov, ich sociálnym prostredím, vzdelávaním a každodenným životom v obci [REDAKOVANÉ]. Jeho rozhodnutie je založené na formalistickom výklade pojmu „bydlisko“, pričom absentuje komplexne posúdenie najlepšieho záujmu maloletých detí. Odvolací súd síce poukazoval na kontinuitu rozhodovania a znalosť rodinných pomerov zo strany Okresného súdu Nitra, avšak nevysvetlil, prečo majú tieto procesné aspekty prevážiť nad materiálnym záujmom maloletých sťažovateľov. Krajský súd aplikoval § 112 CMP príliš reštriktívnym spôsobom bez zohľadnenia najlepšieho záujmu maloletých a jeho rozhodnutie je tak nedostatočne odôvodnené. Aj záver o údajnej účelovosti presťahovania sťažovateľky s maloletými deťmi je arbitráry, založený na voľnej úvahe bez dostatočných dôvodov. Argumentácia založená na tvrdení, že pôvodný sudca „*pozná vec*“, nemôže sama osebe legitimizovať zachovanie miestnej príslušnosti, pokiaľ sa skutkové okolnosti významne zmenili.

12. Krajský súd v potvrdzujúcom uznesení o neodkladných opatreniach konštatoval, že deti v čase rozhodovania reálne nenavštevovali žiadne predškolské zariadenie, čo je mimoriadne významná skutočnosť najmä pri maloletom [REDAKOVANÉ], pri ktorom boli opakovane dokladované osobitné vývinové potreby. Napriek tomu odvolací súd uzavrel, že nejde o stav bezprostrednej ujmy. Tento záver je podľa sťažovateľky vnútorne rozporný, nepresvedčivý a ústavne neudržateľný. Vo vzťahu k maloletému [REDAKOVANÉ] súdy vzhľadom na jeho „špeciálne“ potreby v konaní zdôrazňovali nevyhnutnosť, aby naďalej navštevoval pôvodné predškolské zariadenie v Nitre. Avšak sťažovateľka predložila odborné lekárske stanovisko, podľa ktorého je pre maloletého [REDAKOVANÉ] v jeho aktuálnom štádiu vývoja najvhodnejšie, aby navštevoval predškolské zariadenie spolu s deťmi bez osobitných potrieb. Krajský súd opakovane uviedol, že príčinou vzniknutej situácie je konflikt rodičov a ich neschopnosť spolupracovať. Uvedené však nemôže nahradiť

ústavnú povinnosť súdu poskytnúť efektívnu ochranu právam maloletých detí a rodiča. Krajský súd sa obmedzil iba na záver, že vec má byť vyriešená až rozhodnutím vo veci samej, ktorý iba prevzal z rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 7P/134/2025 z 15. decembra 2025 o zamietnutí návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia (ktorý ho prevzal z rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14CoP/174/2025, ktorého prieskum ústavný súd odmietol uznesením sp. zn. IV. ÚS 83/2026), avšak nevysvetlil, akým spôsobom majú byť až do meritórneho rozhodnutia chránené reálne potreby maloletých sťažovateľov.

13. V uznesení sp. zn. 12NcP/4/2026 z 18. februára 2026 krajský súd vychádzal z názoru, že miestne príslušným súdom má byť Okresný súd Nitra, no súčasne uznesením sp. zn. 12CoP/18/2026, 12CoP/19/2026 z 18. februára 2026 potvrdil rozhodnutia okresného súdu o neodkladných opatreniach a konštatoval, že tento súd bol viazaný predchádzajúcim procesným stavom. Výsledkom je situácia, keď o zásadných otázkach týkajúcich sa maloletých detí rozhodoval súd, ktorého príslušnosť bola následne odmietnutá, a maloletí zostali bez stabilného predškolského režimu, bez dočasnej úpravy pomerov a riešenia ich aktuálnej situácie. Napadnuté rozhodnutia krajského súdu vytvárajú stav právnej neistoty a procesnej neprehľadnosti, nezodpovedajú požiadavkám predvídateľnosti súdneho rozhodovania ani efektívnej ochrane základných práv a najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy), práv podľa čl. 3 a čl. 16 Dohovoru o právach dieťaťa napadnutými rozhodnutiami krajského súdu vydanými v konaní o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv.

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu o miestnej príslušnosti:

15. Podstatou argumentácie je námietka sťažovateľov o porušení nimi označených základných práv napadnutým uznesením, ktorým krajský súd rozhodol, že nesúhlas okresného súdu s prenesením miestnej príslušnosti z Okresného súdu Nitra je dôvodný. Sťažovatelia napadnutému uzneseniu vyčítajú arbitrárnosť, pretože rozhodnutie o miestnej príslušnosti Okresného súdu Nitra je neodôvodnené, keďže nezohľadňuje reálny pobyt maloletých sťažovateľov a ich každodenný život po presťahovaní sa, čím dochádza k porušeniu princípu najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa.

16. Vzhľadom na povahu napadnutého rozhodnutia, ktoré je rozhodnutím procesným, a podstatu argumentácie sťažovateľov tkvejúcu v spochybňovaní záveru krajského súdu pri posudzovaní kritérií rozhodujúcich pre prenesenie miestnej príslušnosti podľa § 112 ods. 2 CMP je potrebné najskôr pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, a to ani vo vzťahu k rozhodnutiam vo veci samej a o to menej k rozhodnutiam procesným. Treba pritom zdôrazniť, že ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti nie je súdom prieskumným ani súdom nadriadeným a ani ochrancom zákonnosti. Ústavný súd opakovane judikuje, že považuje rozhodovanie

všeobecného súdu o procesných otázkach za integrálnu súčasť civilného súdneho procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdu. Problematika procesných rozhodnutí by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (porovnaj m. m. napr. I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, II. ÚS 495/2018).

17. Vychádzajúc z načrtnutých mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu, aby posúdil opodstatnenosť podanej ústavnej sťažnosti.

18. Podľa § 112 ods. 1 CMP je na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých miestne príslušný súd, v ktorého obvode má maloletý v čase začatia konania bydlisko určené dohodou rodičov alebo iným zákonným spôsobom. Podľa § 112 ods. 2 CMP ak sa zákonným spôsobom zmenia okolnosti, podľa ktorých sa posudzuje miestna príslušnosť, môže súd preniesť svoju príslušnosť na iný súd, ak to vyžaduje záujem maloletého. Ak tento súd nesúhlasí s prenesením príslušnosti, rozhodne jeho nadriadený súd.

19. V prejednávanom prípade išlo o spor medzi súdmi o miestnu príslušnosť, o ktorom rozhodoval nadriadený súd.

20. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľmi namietaný právny názor krajského súdu, podľa ktorého v danej veci neboli splnené všetky kumulatívne stanovené zákonné podmienky na prenesenie miestnej príslušnosti pre absenciu dohody rodičov alebo súdneho rozhodnutia o zmene bydliska maloletých sťažovateľov, pričom otec inicioval konanie o trvalom pobyte maloletých, a tiež prenesenie príslušnosti nebolo v záujme maloletých, nachádza oporu v aplikovaných právnych predpisoch. Z tohto hľadiska námietka sťažovateľov o formalistickom rozhodnutí krajského súdu, ktorý postupoval a rozhodol v súlade s citovanými ustanoveniami Civilného mimosporového poriadku a sťažovatelia jeho posúdenie nespochybili relevantným spôsobom, keďže absencia dohody rodičov o zmene trvalého pobytu maloletých sťažovateľov v konaní spornou nebola, je nedôvodná.

21. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, podľa ktorej jej neboli doručené žiadne podania v súvislosti so zmenou miestnej príslušnosti súdu prvej inštancie, a preto nemala možnosť sa k uvedenému vyjadriť, v dôsledku čoho bolo zasiahnuté do jej práv, táto sa nejaví ako opodstatnená, pretože, ako z § 6 CMP v spojení s § 112 ods. 2 CMP vyplýva, namietat proti postúpeniu veci môže len súd, ktorému bola vec postúpená. V takom prípade bezodkladne predloží spis svojmu nadriadenému súdu na rozhodnutie o miestnej príslušnosti v konaní. Ide teda o spor medzi súdmi a rozhodnutím tohto nadriadeného súdu sú súdy viazané. Účastníci konania sa o postúpení iba upovedomujú, nemajú možnosť procesne vstupovať do procesu posudzovania dôvodnosti prenosu miestnej príslušnosti, keďže predmetom toho typu konania nie je rozhodovanie o právach a povinnostiach účastníkov konania, ale výlučne riešenie sporu o príslušnosť medzi súdmi. Ak teda krajský súd nedoručoval sťažovateľke žiadne návrhy alebo iné podania, nepostupoval v rozpore s relevantnou právnu úpravou ani jej neodňal možnosť namietat dôvodnosť postupu súdov súvisiaceho s prenosom miestnej príslušnosti, v dôsledku čoho absentuje príčinná súvislosť s porušením jej práv. Postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádza z aplikácie

konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, totiž nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd.

22. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu o miestnej príslušnosti z ústavnoprávneho hľadiska nevykazuje také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladali dôvody na vyslovenie porušenia práv sťažovateľov, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu o neodkladných opatreniach:

23. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, preto, lebo ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom (m. m. IV. ÚS 82/09, IV. ÚS 282/2018, IV. ÚS 13/2020).

24. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností; za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. IV. ÚS 282/2019).

25. Bez ohľadu na uvedené však aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musí mať rovnako ako iné rozhodnutia predovšetkým zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle (m. m. IV. ÚS 136/2014, IV. ÚS 332/2018, II. ÚS 427/2020). Všeobecný súd je povinný pri rozhodovaní o neodkladných opatreniach poskytnúť ochranu nielen tomu, kto sa vydania takého opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje (m. m. IV. ÚS 257/2010).

26. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením, aby v kontexte jeho obsahu vyhodnotil obsah námietok prezentovaných sťažovateľmi v ústavnej sťažnosti. Zároveň posudzoval ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia vzhľadom na už uvedenú judikatúru ústavného súdu.

27. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd nahliadal na rodinnú vec sťažovateľov komplexne, keďže súčasne rozhodoval o odvolaniach oboch účastníkov konania proti dvom rozhodnutiam súdu prvej inštancie o návrhoch na nariadenie neodkladných opatrení, ktoré boli zamietnuté a ktoré v odvolacom konaní potvrdil.

28. Námitku procesného pochybenia krajského súdu, ktorý odvolanie otca maloletých spolu s návrhom a prvoinštančným uznesením nedoručil na vyjadrenie sťažovateľke ako protistrane ešte pred samotným rozhodnutím o odvolaní, ústavný súd posúdil, prihliadajúc na osobitný charakter konania o neodkladnom opatrení, najmä z hľadiska požiadavky rýchlosti konania pretavenej do osobitnej úpravy možnosti protistrany (iba) vyjadriť sa podľa § 329 ods. 1 CSP k odvolaniu proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, ako aj k samotnému návrhu. Z prvej vety § 329 ods. 1 CSP vyplýva, že súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Požiadavka rýchlosti prevláda nad požiadavkou úplnosti zisťovania skutkového stavu, teda samotnou kontradiktórnosťou konania.

29. Ústavný súd si je plne vedomý, že podstatou kontradiktórnosti je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné právo predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a v ktorých sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 42/09, I. ÚS 284/2016). Možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré sú podkladom rozhodnutia, musia mať strany o to viac, ak vo veci neprebíha ústne pojednávanie (I. ÚS 155/2020).

30. V konkrétnych okolnostiach tejto veci tak sťažovateľka môže výlučne namietat' nedoručenie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj odvolania otca maloletých proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 7P/134/2025 z 10. decembra 2025, ktorým bol jeho návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý. V prípade uznesenia okresného súdu sp. zn. 7P/134/2025 z 15. decembra 2025 (o návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia) bol v procesnej pozícii protistrany otec maloletých, ktorý nie je sťažovateľom.

31. V prerokúvanej veci je podľa názoru ústavného súdu potrebné akcentovať tú podstatnú skutočnosť, že zamietavé rozhodnutie súdu prvej inštancie o návrhu otca na rozšírenie styku s maloletými sťažovateľmi prostredníctvom inštitútu neodkladného opatrenia bolo napadnutým uznesením krajského súdu potvrdené a je tak nepochybne rozhodnutím vydaným v prospech sťažovateľky. Z hľadiska výsledkovej spravodlivosti, ktorá je pre ústavný súd podstatná, tak nemohli byť práva sťažovateľky zisteným procesným pochybením krajského súdu nijako poškodené, keďže nedosahuje ústavne relevantnú intenzitu. Napokon sťažovateľka v sťažnosti neuvádza žiadne pozitívnoprávne argumenty, ktoré mohli byť v prípade doručenia odvolania otca maloletých jej na vyjadrenie akokoľvek zohľadnené odvolacím súdom.

32. Pokiaľ sťažovatelia poukazujú na vyjadrenie predsedníčky dotknutého senátu krajského súdu predložené v disciplinárnom (odlišnom) konaní, uvedené stanovisko nie je ústavný súd v tomto konaní oprávnený preskúmať.

33. K vecnému posúdeniu odvolacích námietok sťažovateľky krajským súdom, ktorý potvrdil prvoinštančné rozhodnutie o neudelení súhlasu (namiesto otca) s umiestnením maloletých do predškolského zariadenia v [REDAKOVANÉ] a nevyhovení návrhu na zmenu styku maloletých s otcom, ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľky uvedené v sťažnosti majú všeobecný (abstraktný) charakter založený na (z pohľadu ústavnej udržateľnosti) nedostatočnom spochybnení právnych záverov krajského súdu týkajúcich sa nesplnenia podmienky hrozacej bezprostrednej ujmy,

pokiaľ sťažovateľka argumentuje, že aktuálne nemôže zabezpečiť predškolskú dochádzku maloletých sťažovateľov (pre absenciu súhlasu otca), predovšetkým maloletého [REDAKOVANÉ], ktorý už nepotrebuje navštevovať špeciálne predškolské zariadenie. Krajský súd v danej súvislosti poukázal na okolnosť, že sťažovateľka nepreukázala žiadne nové skutočnosti, ktoré nastali od predchádzajúceho právoplatného rozhodnutia o jej obdobnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, a styk maloletých s otcom sa realizuje. Tiež zdôraznil, že práve konfliktné správanie a vzájomná nezhoda oboch rodičov, ktorí opakovane podávajú takmer identické návrhy na nariadenie neodkladných opatrení, je najpodstatnejšou príčinou aktuálnej situácie, ktorú nie je možné riešiť prostredníctvom neodkladných opatrení, ale na základe detailného dokazovania vo veci samej, ktoré je v konaní o neodkladnom opatrení vylúčené. Uvedený záver je napokon sťažovateľom známy už z predchádzajúceho uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 14CoP/174/2025-427 z 30. októbra 2025, ako aj súvisiaceho uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 83/2026 z 10. februára 2026 (bod 19).

34. Pokiaľ krajský súd s prihliadnutím na skutočnosť, že predmetom konania bol návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktorého účelom je rýchle a pružné riešenie situácie, ktorá si vyžaduje okamžitý zásah všeobecného súdu, nezistil (totožne ako okresný súd) dôvod bezodkladnej úpravy pomerov medzi účastníkmi konania, nemožno jeho záver považovať za svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil s názorom okresného súdu, že nebola osvedčená dôvodnosť návrhu na vydanie neodkladného opatrenia (a to vo vzťahu k návrhom oboch rodičov).

35. K námietke o procesnej neprehľadnosti vyplývajúcej zo skutočnosti, že krajský súd na jednej strane potvrdil miestnu príslušnosť Okresného súdu Nitra, s čím sťažovatelia nesúhlasia, a na druhej strane o návrhoch na nariadenie neodkladných opatrení rozhodoval okresný súd, ktorého príslušnosť bola následne odmietnutá, ústavný súd dodáva, že v čase rozhodovania bol okresný súd viazaný procesným uznesením o prenesení miestnej príslušnosti (až do rozhodnutia nadriadeného súdu o príslušnosti), a preto bol vo veci navrhovaných neodkladných opatrení účastníkov konania povinný konať a rozhodnúť v medziach svojej právomoci. Predmetnú námietku sťažovateľky ústavný súd preto hodnotí ako nedôvodnú.

36. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v odôvodnení napadnutého krajského súdu nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu, preto dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému zásahu do práv podľa čl. 3 a čl. 16 Dohovoru o právach dieťaťa:

37. Pokiaľ ide o námietku porušenia označených práv maloletých sťažovateľov napadnutými uzneseniami krajského súdu, záver o ústavnej udržateľnosti týchto rozhodnutí z procesného, ako aj vecného hľadiska bráni prijatiu možného záveru o prípadnom porušení týchto práv hmotnej povahy, preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol v celom rozsahu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

38. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľov pre jej zjavnú neopodstatnenosť nebol dôvod, aby ústavný súd rozhodol o ďalších návrhoch uvedených v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu